

Alexandre Dumas

ÜÇ SİLAHŞÖRLER

Remzi Kitabevi

ÜÇ SİLAHŞÖRLER

Alexandre Dumas

ÜÇ SİLAHŞÖRLER

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
ÜÇ SİLAHŞÖRLER / Alexandre Dumas

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2011

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Türkçesi: Erol Erduran
Kapak resimleri ve düzeni: Halim Yalçın

ISBN 978-975-14-2117-3

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2022

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr
Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Baba D'Artagnan'ın Üç Armağarı

L 625 yılı Nisan ayının ilk pazartesi günü, Meung kasabası olağanüstü bir kaynaşmaya sahne oldu. Kasaba halkı, kadınların ana cadde yönünde koşuştuklarını, kapıların önünde çocukların ağlaştıklarını görünce, hemen silahlarını kuşanıp doğruca hana doğru koşmaya başladı. Hanın önündeki kalabalık giderek artıyor, olan bitenleri anlamak isteyenlerin çığlıkları birbirine karışıyordu.

O yıllarda çoğu kez böyle şeyler olurdu. Kasaba ve kentlerin çoğunda soylular aralarında kavga çıkarırlardı. Kral ile Kardinalin arası açıktı. Bir de bunlara hırsızların, dilencilerin, dinsizlerin, uşakların da herkese musallat olduklarını ekleyecek olursanız durumu daha iyi anlamış olursunuz.

Ama bu kez Kralın silahşörleri ile Kardinalin muhafızları görünürde yoktu. Bütün halk olanca hızıyla hana doğru koşmayı sürdürdü. Oraya ulaşınca olayın nedenini anladılar.

Delikanlının biri... Gözünüzün önünde on sekizinde bir Don Kişot canlandırın. Üzerinde soluk mavi bir yün

pelerin. Uzun, esmer bir yüz. Çıkık elmacık kemikleri. Çene kemikleri iyice gelişmiş. Tam bir Gaskonyalı. Başındaki tüylü şapkasından da belli Gaskonyalı olduğu. Kemer gibi bir burnu, cin gibi bakışları var. Genç bir delikanlı için oldukça büyük, cüsseli bir adam içinse oldukça küçük görünen bu burnuyla, insan sarrafı olmayanların bir çiftlik ırgatı zannedebilecekleri bir delikanlı...

“Oğlum,” demişti bir gün babası ona “bu at, yaklaşık on üç yıl önce benim evimde doğdu. Bugüne dek bize hizmet etti büyük bir bağlılıkla. Onu satmayınız. Yaşlılık yıllarında sakın bir ölümü onuruyla beklemesini ondan esirgemeyiniz. Onunla yolculuğa çıkacak olursan ona iyi bak. Üstelik, beş yüz yıldır namus ve onuru için yaşamış ailemize layık olacak şekilde davran. Kardinal ile Kraldan başka kimsenin seni tartaklamasına izin verme. Soylu bir insan günümüzde sadece cesaretiyle kendine bir yer sağlayabilir. Gençsin, mertçe davranman için iki nedenin var: Önce Gaskonyalı, sonra da benim oğlumsun. Kavgadan ve serüvenden kaçınma. Sana kılıç kullanmasını öğrettim. Her fırsatta dövüş. Oğlum, sana on beş altın, bu at ve az önce dinlediğin öğütlerden başka verecek bir şeyim yok. Annen bunlara, bir çingene kadınından öğrendiği, kalp yarası hariç, her türlü yarayı iyi edebilecek özelliği olan bir merhemi ekleyecek. Bunlardan yararlan. Uzun ve mutlu yaşa. Bütün bunlara ekleyeceğim bir söz daha var. Sana hayatta örnek almanı öğütleyeceğim birini söylemek istiyorum. Eskiden dostum olan Mösyö de Tréville’i. Şimdi silahşörlerin komutanıdır, yani Kralın pek değer verdiği,

hiçbir şeyden korkusu olmayan, Kardinalin bile çekindiği silahşörler birliğinin başındadır. O da hayata senin gibi başlamıştı. Git onu gör, bu mektubu ona ver.”

Bu sözler üzerine d’Artagnan baba kendi kılıcını oğlunun beline taktı, yanaklarından öpüp hayır duasını esirgemedi. Annesi ise oğlunu uğurlarken çok gözyaşı döktü.

Genç adam aynı gün yola çıktı.

Mert Değirmenci hanının önünde atından indiği zaman, hanın alt katındaki yarı açık bir pencerenin önünde, temiz giyimli boylu boslu bir adamın durduğunu gördü. Adam, odanın iç tarafındaki iki kişiye bir şeyler söylüyor, diğerleri de onaylayarak onu dinliyorlardı. D’Artagnan konuşmanın konusunun kendisi olduğunu sanıp kulak kabarttı. Genç adam pek de yanılmıyordu. Söz konusu olan kendisi değildi ama, atıydı. Adamların gülmelerinden atıyla alay ettikleri anlaşılıyordu.

Adam ciddi bir tavırla d’Artagnan’ın atının niteliklerini bir bir sayıyor, ötekiler de onun her söylediğine kahkaha-larla gülüyorlardı.

D’Artagnan kendisiyle alay eden adamın önce yüzünü görmek istedi. Bu kırk, kırk beş yaşlarında, kara gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı bir adamdı. Giysilerinin iyi bir kumaştan dikildiği anlaşılıyordu. Üzerinde kar beyazı bir gömlek vardı. Üzerindeki pantolon yeniydi ama seyahat nedeniyle uzun süre bir valizde kalmış gibi kırışıklı. D’Artagnan bir bakışta bu ayrıntıları fark etmişti.

Delikanlı adama dikkatle baktı. Adam ise atı hakkında bir şeyler daha söyledi. İki arkadaşı gene güldüler. Bu defa

adamın kendisi de hafifçe güldü. D'Artagnan'ın kuşkusu kalmamıştı artık, düpedüz hakarete uğramıştı.

Elini kılıcının kabzasına doğru atıp pencereye doğru yürüdü. Ne yazık ki öfkesini bastıramamıştı, önceden hazırlayabileceği güzel sözler söyleyeceği yerde: “Hey, bayım!” diye seslendi. “Evet, size söylüyorum. Panjurun ardına gizlenmeye çalışan size söylüyorum! Neden güldüğünüzü söyleyin de birlikte gülelim!”

Bu sözlerin kendisine yönelik olup olmadığını anlamak istercesine d'Artagnan'a doğru bakan adam, alaylı bir tavırla: “Size bir şey söylemedim, bayım!” diye karşılık verdi.

Bu yarı nazik, yarı hor gören yanıt üzerine daha da kızan d'Artagnan: “Ama ben size söylüyorum!” diye haykırdı.

Adam ona bir kez daha gülümseyerek baktı. Pencereden ayrılıp ağır adımlarla handan çıktı, d'Artagnan'ın iki adım yanına kadar sokuldu, delikanlının atına doğru döndü. Pencereden bakan arkadaşları giderek daha da gürültüyle gülüyorlardı.

Adamın kendisine doğru geldiğini gören d'Artagnan kılıcını yavaşça kınından çıkarmaya başladı. Oysa adam hiç oralı olmadan pencerede duran arkadaşlarıyla konuşuyordu. Araya giren d'Artagnan'ı görmemiş gibi davranıyordu.

“Bir zamanlar bu at, gençliğinde sarı düğünçiçeği rengindeymiş herhalde. Bu renk bir çiçek için iyi de, yaşlı bir at için hiç de iyi değil.”

D'Artagnan: “Gördüğüm kadarıyla atımla alay ediyorsunuz ama, sıkıysa atın sahibiyse de alay etsenize!” dedi.

Adam: “Ben pek sık gülmem,” diye yanıt verdi. “Yüzümün ifadesinden de anlamışsınızdır ama, hoşuma giderse kimse engelleyemez gülmemi!”

D’Artagnan: “Ama benim hoşuma gitmediği zaman gülünmesinden hoşlanmam,” diye haykırdı.

Adam, soğukkanlılığını sürdürerek: “Sahi mi, bayım?” diye karşılık verdi. “Pekâlâ! Nasıl isterseniz!” Arkasını döndü, hana girmek için adımını attı ama, d’Artagnan’da onu bırakacak göz yoktu. Kılıcını çekip adamın ardından koştu.

“Bana dönün bayım...” diye haykırdı. “Yoksa size arkamızdan vurmak zorunda kalacağım.”

Öteki: “Bana mı vuracaksınız?” dedi. Sonra delikanlının gözlerinin içine bakarak: “Hadi canım sen de!” diye konuşmasını sürdürdü. “Aklınızı kaçırmışsınız siz!”

Sonra mırıldanarak, kendi kendine konuşan birisi gibi: “Aksiliğe bak!” dedi. “Soylu Kralımız silahşör yetiştirmek için adam arıyor ama, bir türlü bulamıyor.”

Adam daha sözünü bitirmeden d’Artagnan kılıcını savurdu. Adam çevik bir hareketle geriye sıçrayıp, d’Artagnan’ın hamlesini savuşturdu. Kılıcını çekip selam verdi, vuruşma durumuna geçti. Ancak aynı anda adamın iki arkadaşı ile hancı ellerine, sopa, kürek ne buldularsa alıp d’Artagnan’ın üzerine çullandılar. Adam arkadaşlarına: “Bu adamı sarı atına bindirip uzaklaştırın buradan!” diye haykırdı.

D’Artagnan: “Seni öldürmeden hiçbir yere gitmem!” diye karşılık verdi. Üç hasmına karşı elinden geldiğince kendini savunmaya çalıştı.

Adam: “Bu Gaskonyalılar çok korkunç olurlar!” dedi.
“Vurmaya devam edin. Yorulunca işi bitiktir.”

Ama adamlar nasıl bir belaya çattığının farkında değildi. D’Artagnan böylesi durumlarda gürültüye pabuç bırakacak biri değildi.

Sonunda bir sopa darbesi kılıcını ikiye böldü. Başka bir darbe alınına isabet etti. Yere baygın düştü.

İşte o sırada kentin dört bir köşesinden insanlar hana doğru koşuyorlardı. Hancı korkuya kapıldı, uşaklarının yardımıyla yaralıyı mutfağa taşıdı. Hep birlikte yarasını iyileştirmeye çalıştılar.

Adam pencerenin önündeki yerine geçti. Olayı seyretmeye gelen insanları seyrederken hiç de hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

Odanın kapısı açıldı. Hancı gelmişti. Adam hancıya dönüp: “O deli ne durumda?” diye sordu.

“Fena sayılmaz ama, uyumadan önce size hakaretler yağdırdı.”

“Sözlerinin arasında bazı kimselerden söz etti mi?”

“Evet, avcunu cebinin üzerine bastırarak, “Bakalım Mösyö de Tréville bu hakarete ne diyecek,” dedi.”

Yabancı adam hayretle: “Mösyö de Tréville mi?” diye tekrarladı. “Demek elini cebinin üzerine koyup Mösyö de Tréville’den söz etti?... Aziz dostum, bizim delikanlı uyuduğuna göre, siz de o mektuba bir göz atmışsınızdır. Adım gibi biliyorum bunu. Ne yazılıydı bu mektupta? Kralın silahşörlerinin komutanına yazılmış bir mektup demiştiniz, değil mi?”

“Evet, öyle.”

Hancı yabancıнын bakışını fark etmedi. Adam kalktı, pencerenin önünden ayrıldı, birkaç dakika hiç konuşmadan durdu, sonra: “Bu delinin işini bitirelim,” dedi. “Nerede o şimdi?”

“Birinci katta, karımın odasında. Yaralarını tedavi ediyorlar.”

“Çantasıyla giysileri yanında mı? Ceketini çıkarmadı mı?”

“Bütün eşyaları mutfakta. Ama bu adam sizi tedirgin ediyorsa şayet...”

“Hiç kuşkun olmasın. Soylu insanlar böyle bir deliyle aynı handa kalamazlar. Siz odanıza çıkın. Hemen hesabımı çıkarıp uşaklarımı çağırın. İstediklerim hazırlandı mı?”

“Evet, soylu efendim, atınızın ana kapının altında harekete hazır beklediğini görmüşsünüzdür.”

“Güzel. Şimdi de ne söylediysem onu yap.”

Hancı: “Hayret!” diye geçirdi içinden. “Yoksa bu küçük çocuktan korktu mu?”

Ancak yabancıнын bir bakışı gülümsemesini engelledi. Selam verip çıktı.

Yabancı: “Bu delikanlı Mileydi ile karşılaşmamalı,” diye konuşmasını sürdürdü. “Mileydi şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. En iyisi ata binip onu karşılamaya gitmek... Ama gitmeden önce Mösyö de Tréville’e yazılmış olan mektupta neler bulunduğunu bir öğrenseydim!”

Yabancı adam konuşa konuşa mutfığa indi. Bu sırada hancı, delikanlının hana gelişi nedeniyle soylu yaban-

cının ayrıldığını anlamıştı. Karısının odasına çıktığında, d'Artagnan'ın kendine gelip ayağa kalktığını gördü. Polisin onu yakalayabileceğini söyledi. Soylu bir kişiye saldırması cezasız bırakılmazdı.

D'Artagnan yarı kördü. Kafası sarılırken gözleri de yarı yarıya örtülmüştü. Üzerinde ceket yoktu. Ne yapacağını bilmeden mutfağa indi. Pencereden bakınca, kendisini kışkırtan adamın bir kadınla konuştuğunu gördü.

Kadın yirmi, yirmi iki yaşlarında görünüyordu. D'Artagnan ilk bakışta kadının genç ve güzel olduğunu fark etmişti. Uzun, bukleli saçları omuzlarına dökülüyordu. Tatlı bakışları, iri mavi gözleri vardı.

Kadın: “Demek, Kardinal hazretlerinin⁽¹⁾ bana buyrukları var,” dedi.

“Evet, hemen İngiltere'ye dönmenizi, şayet Dük⁽²⁾ Londra'dan ayrılacak olursa kendisine haber iletmenizi buyuruyorlar.”

Güzel kadın: “Peki, yapacağım başka bir şey yok mu?” diye sordu.

“Var. Yapmanız gereken şey bu kutunun içindeki kâğıtta yazılı. Ancak Manş Denizi'nin öteki yakasına geçince açacaksınız.”

“Peki. Ya siz ne yapacaksınız?”

“Ben Paris'e döneceğim.”

D'Artagnan konuşulanların hepsini duymuştu. Dışarı fırlayıp haykırdı: “Bu kez elimden kaçamayacaksınız.”

Yabancı adam: “Ne kaçması?” diye sordu.

(1) Kardinal de Richelieu.

(2) Buckingham Dükü, İngiltere Kralı I. Charles'ın başbakanı.

“Sanırım bu kez, bu hanımın önünde, başkalarının arkasına gizlenemeyeceksiniz.”

Yabancı adam elini kılıcına attı.

Mileydi: “Yapmayın bunu,” diye haykırdı. En ufak bir gecikme bize her şeyi kaybettirebilir.”

Adam: “Haklısınız,” dedi. “Siz de ben de yollarımıza devam edelim.”

Başını eğerek genç kadını selamlayan adam atına atlayıp, arabanın gidiş istikametinin ters yönünde dörtlüye uzaklaştı.

D’Artagnan: “Alçak! Sefil!” diye haykırdı ardından.

Yanına sokulan hancıya: “Kadın güzeldi ama...” dedi mırıldanırcasına.

“Hangi kadın?”

“Mileydi.”

Yarasının etkisiyle bitkin düşen d’Artagnan ikinci kez bayılarak yere yığıldı.

Hancı gülümseyerek ellerini ovuşturdu.

“İkisi gitti! Bu da bana kaldı. Nasıl olsa onun burada epeyce kalacağından eminim. Sonunda on bir altın kazanacağım demektir.”

On bir altın d’Artagnan’ın cebinde kalan son parasıydı. Hancı bu parayı onun cebinde görmüştü.

Hancı, d’Artagnan’ın on bir günden önce iyileşemeyeceğini, günde bir altından on bir altını kazanabileceğini hesaplıyordu ama ertesi gün sabahın beşinde d’Artagnan ayaktaydı. Hemen mutfağa inip şarapla sıvı yağ ve yanında bazı şeyler istemiş, annesinin merhemini hazırlamıştı.

Kafasındaki, omzundaki birçok yaraya bu merhemi sürmüş, doktora görünmek istememişti. Aynı akşam ayağa kalkmış, ertesi gün iyice kendine gelmişti.

Oda parası ile merhemi için istediklerinin karşılığını öderken hancı, sarı atın öteki atların yediğinin üç katını yediğini söyledi ama d'Artagnan hancının sözlerine pek aldırmadı. Elini cebine attığı zaman on bir altınının yerinde durduğunu gördü. Ancak mektubun yerinde yellere esiyordu.

Delikanlı mektubunu tekrar tekrar aradı. Ceplerini belki yirmi kez ters yüz etti. Bir o kadar çantasını açıp kapadı. Sonunda mektubun çalınmış olduğunu anladı. Birden tepesi attı. Hanın içinde ne varsa hepsini kırıp dökmek istiyordu.

“Mektubum nerede?” diye haykırdı. “Çabuk mektubumu verin bana, yoksa hepinizi öldürürüm!”

Kılıcsız kaldığını unutmuştu. Ama hancı işin farkındaydı. Gülümsedi, sakin bir sesle: “Nerede olabilir bu mektup?” diye sordu.

D'Artagnan: “Evet, nerede olabilir?” diye sordu. “Haberiniz olsun, bu mektup Mösyö de Tréville'e yazılmıştı. Onu hemen bulmalısınız. Bulmayacak olursanız, Mösyö de Tréville nasıl bulunacağını bilir.”

O zaman hancı durumun ciddiyetini anladı.

“Bu mektup kaybolmadı,” dedi. “Cebinizden çaldılar onu.”

“Çaldılar mı? Kim?”

“Dünkü yabancı adam vardı ya, işte o. Ceketiniz mut-

faktaydı. O da oraya indi. Bir ara yalnızdı. Mektubu o çalmış olacak.”

D’Artagnan: “Yani mektubu o adamın mı aldığını söylemek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Size söylediğim gibi. Eminim o almıştır. Ona, sizin cebinizde Mösyö de Tréville’e yazılmış bir mektup olduğunu söylediğim zaman, hemen mutfağa indi. Ceketinizin orada olduğunu biliyordu.”

“Demek hırsız o. Gidip onu Mösyö de Tréville’e şikâyet edeceğim. Mösyö de Tréville de onu Krala şikâyet edecek.”

Sonra cebinden iki altın çıkarıp hancıya uzattı. Hancı, saygılı bir tavırla şapkasını çıkarıp d’Artagnan’ı kapıya kadar uğurladı.

D’Artagnan sarı atına bindi, yola çıktı. Kısa bir süre sonra da Paris’e, Saint-Antoine kapısına vardı. Orada atını üç altına sattı. Bu para çok iyi sayılırdı, çünkü zavallı hayvan çok yorgun görünüyordu.

Delikanlı Paris’e yaya girdi. Koltuğunun altındaki pakette giysileri vardı. Luxembourg Parkı’nın yanında Fossoyeurs Sokağı’nda, çatı katında çok ucuz bir oda buluncaya kadar dolaştı. Eşyalarını odasına bırakıp günün geri kalanını yırtılmış giysilerini dikerek geçirdi. Sonra kılıcını tamir ettirmeye götürdü. Oradan da Louvre’a gitti. Oraya varınca ilk rastladığı silahşöre Mösyö de Tréville’in konağını sordu. Konağın, kiraladığı odanın yakınındaki Vieux-Colombier Sokağı’nda olduğunu öğrendi. Buna pek sevindi.

Mösyö de Tréville'in Bekleme Odası

Mösyö de Tréville de hayata d'Artagnan gibi başlamıştı. Yani beş parasız. Ancak cesaretine, aklına, zekâsına diyecek yoktu. Üstüne üstlük şanslıydı da, zamanla Krala yakınlaşmış ve Kral XIII. Louis onu silahşörlerin başı yapmıştı. Arka planda görülmesine karşın gerçekte ülkeyi yönetmekte olan Kardinal Richelieu, Kralın kendini, yenilmez bir ordu ile kuşattığını görünce kendi silahşör alayını kurmuştu. Birbirine rakip bu iki silahşör alayı komşu ülkelerdeki en usta kılıç kullananları bile kadrosuna alıyordu.

Kralın silahşörleri, daha doğrusu Mösyö de Tréville'in silahşörleri çoğu kez içki içer, bütün günlerini kumar oynamakla geçirir, bağırıp çağırır, kılıç tokuşturur, karşılaştıkları zaman Kardinalin adamlarıyla dövüşürlerdi. Başları belayı girdiğinde onları her zaman dertten kurtaran Mösyö de Tréville silahşörlerinin gözünde tanrılaştı. Onun hoşuna gideceğini bildikleri zaman seve seve ölüme koşarlardı.

Vieux Colombier Sokağı'ndaki konağın avlusunda, sabahın saat altısından akşamın sekizine kadar her zaman elli altmış silahşör bulunurdu. Tepeden tırnağa silahlı bu silahşörler, görev için hazır beklerlerdi. Bu salonda, sabah-tan akşama kadar gök gürültüsünü andıran bir uğultu bir duvardan ötekine yansır dururdu.

D'Artagnan'ın gittiği gün, her zamankinden çok kalabalık vardı. Kimileri birbirleriyle bağıra bağıra konuşuyor, kimileri tartışıyor, kimileri de oyun oynuyordu. D'Artagnan bu korkunç gürültünün arasında ilerledi. Yüreği heyecandan güm güm atıyordu. Kılıcını ince bacaklarının yanından sarkıtmıştı. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Bir eliyle şapkasını tutmuş, gülümsemeye çalışıyor ama, bir türlü beceremiyordu. Yanından bir grup insan geçtiği zaman derin bir nefes alıyor, heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu. Herkesin dönüp ona bakacağını zannediyordu. Hayatında ilk kez kendine olan güvenini yitirmişti.

Merdivenin son basamağını geçip sahanlıkta durdu. Dört silahşör dövüşerek vakit geçiriyorlardı. Silahşörlerden biri kılıcını çekmiş, öteki üç silahşörün merdivenden yukarı çıkmalarını engellemeye, daha doğrusu engeller gibi yapmaya çalışıyordu. Engellenmek istenen üç silahşör akla durgunluk veren bir çılgınlıkla bir ileri bir geri sıçrayıp duruyorlardı. D'Artagnan, önce silahşörlerin ellerindeki kılıçların sahici olmadığını sandı ama, kısa bir süre sonra bu kılıçların sipsivri uçlu, son derece kesici olduklarını anladı. Silahşörler çok ustaca kullandıkları kılıçlarıyla karşısındakinde ufacak yaralar açıyor, oyunu seyredenler her

Alexandre Dumas

ÜÇ SİLAHŞÖRLER

Alexandre Dumas'nın en önemli romanlarından biri olan *Üç Silahşörler*, d'Artagnan adlı bir gencin Fransa kralının hizmetinde silahşör olmak üzere Paris'e gelmesiyle başlar. Burada hem zekası hem de kılıç kullanmaktaki ustalığıyla üç eski silahşörle – Athos, Porthos ve Aramis – dost olur. Onlarla güç birliği yaparak, Kardinal Richelieu'nün ve Lady de Winter'in hain planlarına karşı kral ve kraliçeyi korumaya and içer.

Dumas'nın bu klasik romanı, heyecanlı temposu, sevilen karakterleri ve romantik idealleri sayesinde ilk yayınlandığı dönemden beri okurları etkilemiş, silahşörlerin kardeşliği ünlü parolalarıyla sonsuza kadar ölümsüzleşmiştir:

“Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!”

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2117-3

9 789751 421173